

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Η ΚΙΡΚΗ ΤΟΥ ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ

Η Παυλίνα Βιερνιάτ

Ο μεγάλος έρωτας του ένδοξου Ρώσου συγγραφέως με την Παυλίνα Βιερνιάτ. Ήρακλής στα πόδια μιας άσχημης, ιδιότροπης και μοιραίας Όμφάλης. Η καταπτώσις, ο εξευτελισμός του και το ήθικόν του μαρτύριον. Παίγνιον στα χέρια μιας Κίρκης. Ο θάνατός του και η διαθήκη του κ.τ.λ. κ.τ.λ.

1883, τ' όνομα της γυναίκας αυτής είχε στα χείλη του. Ποιά ήταν η Κίρκη αυτή; Μιά Γαλλίς καλλιτέχνης του άσματος, ή Κα Παυλίνα Βιερνιάτ - Ριάτσαια.

Ο Τουργκένιεφ την εγγνώρισε στην Πετρούπολι την 3 Νοεμβρίου 1843, όταν αυτή ήταν κόλως ένδοξη για τόν τραγούδι της. Την εγγνώρισε και την έρωτεύθηκε άμείσως παράφορα. Σε λίγο ήταν ό επίσημος φίλος της γυναίκας αυτής, με όλοι άπορούσαν για τόν τρελλό πάθος του συγγραφέως, γιατί ή Βιερνιάτ δέν ήταν όμορφή, ήταν άσχημη. Μά ήταν έξυπνη, δελιαματιζή, δεσποτινή, ιδιότροπη, συμφοροτολόγα, καιιά πολλές φορές... Έσπλάθωσε τόν αισθηματικό συγγραφέα όχι με τις χάρες της, που πολύ λίγες είχε, με τή τή ελαττωματά της, που είχε πάρα πολλά και μεγάλα και που — άλλοιμονο! — έχειροτέρευν με την ήλικία.

Όταν την πρωτογνώρισε ό Τουργκένιεφ, ήταν παντρεμένη ή έναν άσημαντο άνδρα, πολύ μεγαλύτερον άπ' αυτήν στην ήλικία. Βοήθη λοιπόν στόν ένδοξο συγγραφέα τόν παρηγορητή της για την σιχνική άτυχία της. Μά κ' ή Τουργκένιεφ στην άγάπη της Βιερνιάτ βρήκε τόν ήθικό στήριγμα, που τού ήταν άπαραίτητο για τόν άδικο χαρακτήρα του. Κοντά της δέν ένοιωθε τή μοναξιά, της όποιος ή τρομάρα τού έσφιγγε τήν ψυχή.

Στά πρώτα χρόνια του έρωτος αυτού, που επί πολύν καιρό περιωρίστηκε σε πλατωνικές μόνο εκδηλώσεις, ό Τουργκένιεφ εγγνώρισε και συνδέθηκε και με άλλες γυναίκες, καλύτερες από την Βιερνιάτ. Άλλά αυτή έμεινε στο τέλος τού μεγάλο του πάθος. Πρώτα - πρώτα ό Τουργκένιεφ άγάτησε με μαζονική συγγένειά του, την Όλγα Τουργκένιεφ, κ' έπλεξε μαζί της ένα όμορφο, αλλά...πολύ σύντομο έρωτικό μυστήριομα. Ύστερα ήθελε τόν αισθηματή της έρωτικής φίλιας του με τή θλιβερή κόμησσα Λαμπέρ και κατόπιν με τή μεγάλη Ρωσίδα καλλιτέχνη Μαρία Σαβίνα... Μά καιμιά άπ' αυτές τις γυναίκες δέν τόν έκανε να λησμονήση την Παυλίνα Βιερνιάτ. Ούτε κ' ό μαζονόγιοις χωρισμός δέν τόν εγγίτρεψεν από τόν πάθος του αυτό. Ο Τουργκένιεφ είχε γράψει τότε ένα επαναστατικό άρθρο κ' ό Τσάρος Νικόλαος 1ος τόν καταδίκασε σε περιορισμό τού πνεύματος του Σπασκογιε. Κι' ό περιορισμός βέβαια δέν τόν ένοιωζε, υπέφερε όμως γιατί ήταν μακριά από την Βιερνιάτ. Και τόν πόντο περιεργο είνε ότι κ' ό ίδιος καταλάβαινε τόν εξευτελισμό του κ' έκρινε με ανιστηρότητα τόν πάθος του, μά δέν μπορούσε να τόν ξεριζώσει από τήν καρδιά του. Όταν στα 1856 έπληξε, τελειοπάντων, άπ' τόν Τσάρο την άδεια να φύγει από τή Ρωσία, έγραφε στη φίλη του κόμησσα ντε Λαμπέρ :

«Είμαι καταγορευμένος, που έπέτυχον τήν άδεια να φύγω στο έξωτερικό... Μά συγχρόνως καταλαβαίνω πως καλύτερα θάταν να μνή έφευγα... Δέν έχω πειρά ήλπιδα να δημιουργήσω σπίτι. Μά τί να κάμω; Ίσως αυτή είνε ή Μοίρα μου. Ή Μοίρα!... Οι άνθρωποι που δέν έχουν δυνατό χαρακτήρα, τούς άρπαινε να πλάθουν μία Μοίρα και να της φορτώνουν τας εθύννας δέν σφραγμάτων των. Έν πάση περιπτώσει, ό τι βρέξει ως κατέβασε. Όταν κυτάζω τήν περασμένη μου ζωή, βλέπω ότι δέν έκαμα τίποτ' άλλο, παρά να κυνηγώ...άνθρωποις. Ο δόν Κιχότις τουλάχιστον έπίστευε πως ή Ντουλτσινάα του ήταν άμορφη... Οι σημερινοί δόν Κιχότις βλέπουν καλά πως ή Ντουλτσινάα τους είνε άσχημη, κ' όμως τρέχουν από πίσω της...».

Κι' όταν έπληξε στη Γαλλία ό Τουργκένιεφ και βρισκόταν πειρά κοντά στην Βιερνιάτ, δέν έπαψε να αισθάνεται ντροπή και λύπη για τήν υποδουλώσι του. Όταν ό φίλος του ποιητής Φέ έπληξε να τόν ιδή, τόν βρήκε συντηρημένον.

—Είμαι σκλάβος τών καριτσιών αυτής της γυναίκας! τού είνε ό Τουργκένιεφ. Αιτή μου κούβει τόν σίμπα. Μπροστά σ' αυτήν δέν βλέπω τίποτ' άλλο. Μά δέν μπορώ ν' απαλλαγώ από τή γοητεία της. Δέν είμαι ευχαριστημένος, παρ' όταν με πατάει με τόν τακούνι της στο στήθος και μου βυθίζει τόν πρόσωπο μέσα στη λάσπη. Ύψιστε Θεέ! Τί εύτυχία για μία γυναίκα, να είνε άσχημη!

Μά με την παροχή του χρόνου, εκτός της αδυναμίας του χαρακτήρα του, ήσαν κ' άλλοι δεσμοί, πόν χειροπιαστοί, πόν τόν έδεσαν πειρά σφιχτά με την Παυλίνα Βιερνιάτ. Στα 1857 ή Παυλίνα εγγέννησε ένα αγόρι, τόν Παύλο, και κατόπιν ένα κορίτσι, τήν Κλωντίνα. Ο Παύλος δέν έζησε κατόπιν, όταν μεγάλωσε, πως ήταν γιος του Τουργκένιεφ κ' ό ίδιος ό συγγραφέας εξευτελημένο στους φίλους του πως ή Ντιντι (όπως έλεγε καίτενικά τήν Κλωντίνα) ήταν κόρη του.

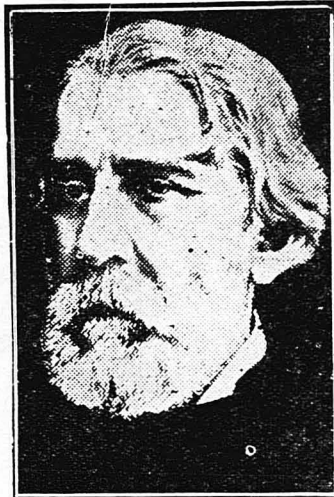
Έτσι ό Τουργκένιεφ έγινε πειρά μέλος της οικογενείας της Βιερνιάτ. Δέν ήταν όπωδς ό ένοχλητικός ετρίτος, έπειτα τόν ρόλο τού κοίκογενεά άσχημ, τόν όποιο άναγνώριζε σιωπηρώς κ' ό νόμιμος σύζυγος της Βιερνιάτ, γιατί ό Τουργκένιεφ είχε χόμηστα κ' έξώδενε. Τόν αγαπούσαν όλα στο σπίτι κ' αυτός τούς αγαπούσε, μά χωρίς να πάψη να νοιώθη άτιμη τή λύπη και ταπεινώσι.

—Είμαι ό δυστυχέστερος άνθρωπος! Έλεγε στους φίλους του.

Μερικοί, για να εξηγήσουν ή να δικαιολογήσουν αυτή του τήν αδυναμία, ισχυρίζονταν ότι ό έρωσ του προς τήν Βιερνιάτ και ή συγκατάβασι του μαζί της στο Παρίσι με σ' άλλα μέρη της Εύρώπης, τούδωσαν τήν ευκαιρία να γνωριστεί με τούς συγχρόνους του μεγάλους συγγραφείς με τόν Μερμέ, τόν Φλωμπέρ, τόν Ζολά, τόν Λαζόνο Στανό, τούς Γκονζούφ, τόν Ταϊν, τόν Άμπού, τόν Ρενάν, τόν Ζούλ Σμιάν, και να ξαναγοιτούν μπροστά του εφύτερου πνευματικοί όρίζοντες... Μά τόν έπιχειρημα αυτό είνε άσέπιο. Τή φίλια και τις σχέσεις του ό Τουργκένιεφ με τούς συγγραφείς αυτούς τις όφείλει στο έργο του και στην προσωπική του γοητεία.

Έξ άλλου, αν και από λεπτότητα ό Τουργκένιεφ έρωτούσε πάντοτε τήν Βιερνιάτ και τις ζητούσε τή γνώμη της για τά έργα που έγραφε, ό ίδιος κáιν όμοιοποιούς πως δέν μπορούσε να έργαστη καλά, παρ'ά μόνον όταν ήταν έξω από τόν κύκλο της Βιερνιάτ. Πραγματικά, τά καλύτερα μυστηριομάτα και διηγηματά του τάγραφε όταν ήταν έξωριστος στο Σπασκογιε ή όταν έζούσε κοντά στο Μπάντεν - Μπάντεν και στο Μπζόβιάλ.

Μά όταν έπληξε κ' ή Βιερνιάτ στο Μπάντεν - Μπάντεν, ό εξευτελισμός του Τουργκένιεφ έφτασε σε σημείο άπίστευτο. Παρ' όλγω να πηγή τόν τελένο του στο τέλειμα του έπαρχειτισμού και του καμποτισμού, που βασίλευε στο περιβάλλον της έρωμένης του. Κι' αν δέν ήσαν ή σχέσεις του με τούς ανθρώπους τών γραμματών της Γερμανίας, κ' αν από καιρό σε καιρό δέν ταξείδενε στη Ρωσία, όπου ζεινούσε, προσωρινώς τουλάχιστον, άπ'ό τήν ήθική και πνευματική νάρχη που έτεπετε όταν βρισκόταν κοντά στην Βιερνιάτ, θά έβρισκε μέσα του κάθε σπιδά μεγαλοφρίας. Μά και πάλι σ'όν έπιναγώρισε τόν Μπάντεν - Μπάντεν, κοντά στην Κίρκη του, περνούσε τις περισσότερες ώρες γράφοντας γράμματα στους φίλους του της Γερμανίας και της Ρωσίας και παρακαλώντας τους κατά τρόπο φορτικό κ' ένοχλητικό, να εκδώσουν με έξωδά τους ένα πολυτελές λένκιμα τών τραγουδιών της Βιερνιάτ και να γράψουν τα λιμπρέττα τών όπερτστών, τών όποιων αυτή θάγραφε τή μουσική. Μά έφτασε και σε μεγαλύτερο εξευτελισμό: Η Βιερνιάτ τόν έβαλε κ' έφτιασε στο σπίτι του μια σπηνή θεάτρου, όπου έπαιζε με τούς μαθητές τής διάφορα έργα της. Μ' αν ήταν αυτό μονάχα...

Ο Ίβαν Τουργκένιεφ

Ανάγκαιζε και τόν Τουργκένιεφ να παίζει όλους συνήθως γελοίους και μάλιστα μπροστά σε έπισήμους και σ' ανθρώπους τών γραμματών. Πά καπλάττωσε, μά και τί ήθικόν μαρτύριο, για τόν Τουργκένιεφ, που ένοιωθε πως γινόταν γελοίος στα μάτια του κόσμου!

Κάποτε, τήν 26 Οκτωβρίου 1867, ή Βιερνιάτ με τούς μαθητές της έπαιζε στη σπηνή τού σπιτιού του Τουργκένιεφ ένα έργο μπροστά στη βασιλική οικογένεια της Πρωσίας. Είχε ύποχρεώσει δέ και τόν Τουργκένιεφ να παίζει τόν ρόλο ενός πιασάρ. Κι' ό δυστυχισμένος Τουργκένιεφ έγραφε, τόν ίδιο βράδυ, τόν φίλο του Πίτς :

«Πρέπει να σου όμολογήσω πως τή στιγμή που, παίζοντας τόν ρόλο τού πιασάρ, εκάθησα χάμω σταυροπόδι και είδα στο χείλη της περήφανης Α. Β. Υ. τής πριγκιπισσας να χαράζει ένα έλασφρό κοροϊδευτικό και περιφρονητικό χαμόγελο, κάτι έστάσιες μέσα μου... Και μ' έλο που πολύ λίγη εκτίμησι έχω στο έσώσω μου, ένοιωσα πως είχα πέσει πάρα πολύ...».

Κι' όμως, δέν έπαψε να γίνεται περιεργός του κόσμου ό άτυχος συγγραφέας, γιατί έτσι τόν ήθελε ή Βιερνιάτ, που έμμεταλλεύονταν τόν όνομα του Τουργκένιεφ για ρεκλάμα κ' έδμησιε στις έφημεριδες ρεκλάμασε καλώντας τόν κόσμο στις παραστάσεις της, όπου θάβλεπαν τόν επερίφημο Ρώσο συγγραφέα στο ρόλο τού πιασάρ, τόν εδράζον κ' ή τού φίλου του. Και πραγματικά, έτρεχαν από παντού πρίγκιπες και μεγιστάνες, όχι για ν' ακούσουν τήν Βιερνιάτ, αλλά για να ιδούν τόν περιεργο θέαμα τού μ'...

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κουσομπιλιό)

ΛΛΟ πάλιν... Σε λίγο καιρό όλα τα μυστικά του Χόλλυγουντ θα γίνουν... τοίμπανο ! Σε μία ταινία, δηλαδή, που έχει κίολας γυρισθή, θα παρελάσει όλη η ζωή της πρωτεύουσας του κινηματογράφου, με την πολυτέλειά της, τη μεγαλοπρεπεία της κ' όλα τα θαύματα, μα και τις μισέριες της, τις κρυφές πληγές της, τη φοβερή δυστυχία και θλίψη, που κρύβεται κάτω από τα μετάξινα, τα χρυσά και τα διαμαντεμένα των αστέρων...

Ο Χόβαρτ Χιούξ, ο έκατομμυριούχος συνθέτης του φιλμ αυτού, το είχε έτοιμο από δύο χρόνια τώρα.

—Δεν έγραψα σάτυρα, ελπε στους δημοσιογράφους, αλλά την πραγματική ιστορία του Χόλλυγουντ. Προβάλλω στο τανι την ιδιαίτερη ζωή των αστέρων του κινηματογράφου, των σκηνοθετών και των διευθυντών, όλου του κόσμου δηλαδή. Ως τώρα η μεγάλες εταιρείες μ' εμπόδιζαν να προβάω την ταινία αυτή, για να μη δυσφημισθώ ο κινηματογράφος. Κι' όμως ή ίδιες έγκρισαν έργα δυσφημιστικότερα για τον κινηματογράφο από το δικό μου, αν υποθεθί πως ή αποκάλυψης της αλήθειας αποτελέει δυσφήμιση. Μα όχι ! Πρέπει όλος ο κόσμος να γνωρίση τη ζωή του Χόλλυγουντ. Του οφείλουμε αυτήν την αποκάλυψιν. Και ή αλήθεια δεν θα ζημιώσει κανένα, δεν θ' αδικήσει τολάχιστον κανένα. Αν υπάρχουν τρωτά στο Χόλλυγουντ, το χειρότερο που έχουμε να κάμουμε, είνε να τα κρύβουμε από τον κόσμο !

Έτσι λοιπόν θα μάθουμε κ' έμεις, θα ιδούμε δηλαδή στο κανί, όλοζώντανα τα μυστικά του κινηματογράφου. Και πολύ γρήγορα, μάλιστα, γιατί το φιλμ είνε έτοιμο και δεν του λείπει παρά ο τίτλος.

Η Κλωνττέ Κοκμπέρ, μία απ' τις φραϊότερες βεντέτες, υπέφερε τελευταία από σκληροειδίτιδα. Η έγχειρσης ήταν απαραίτητη. Έμπε, λοιπόν, στο νοσοκομείο. 'Αλλά λίγο πρό της έγχειρσησως, παρουσιάστηκε στο χειρουργό ο Σεσίλ ντε Μίλλ και τον παρακάλεσε από μέρος της άρρώστου να προσέξη στην έγχειρση και να κάμη όσο πιο μπορεί μικρότερη τομή.

—Γιατί ; ερώτησεν ο χειρουργος έκπληκτος. —Έρετε, γιατί μου, γυρίζουμε τώρα ένα φιλμ, στο όποιο ή Κλωνττέ Κοκμπέρ παίζει το πρόσωπο της Κλεοπάτρας, της αρχαίας βασίλισσης της Αιγύπτου... Η γυναικες εκείνης της εποχής έφορούσαν πολύ λεπτά φορέματα, άραυνοφαντα, διαφανή. Και, καθώς καταλαδαινεται, ή Κλεοπάτρα...δεν ελχε κανέι έγχειρση σκληροειδίτιδος !... Δεν πρέπει λοιπόν να φραίνεται ή τομή...

Κι' ο γιατρός ύπεσχεθί να κάμη δτι μπορούσε για να παρουσιάση άνευ τομής την κομοζάκουστη Κλεοπάτρα...

Τα φιλμ των Μίνυ - Μάους ύποχωρούν τώρα μορσοστά στα Μολυβένια Στρατιωτάκια. Γυρίζονται δηλαδή πλέον διάφορα έργα με ήρωες στρατιώτες μολυβένιους, σαν αυτούς που χαρίζουμε στα παιδάκια την Προτοχορονία.

Ο κ. Ζάν Μασσόν μάλιστα μεταχειρίστηκε τα στρατιωτάκια αυτά σ' ένα φιλμ για να συνθέση την ιστορία της Γαλλίας. Στο φιλμ αυτό θα προβληθούν εικόνες από τις ιστορικότερες στιγμές της Γαλλίας, όπως ή συνάντησις του Φραγκίσκου Ιου με τον Έρρικον δον, ή έκστρατεία του Ναπολέοντος στην Αίγυπτο κλπ.

Τόν τελευταίο καιρό ελχεν έξαφανισθεί ή ένδοξώτερη Φινλανδή άρ-

γάλου μυθιστοριογράφου έξευτελιζομένου από μια Κίρκη, που έτσι έκανε περίφημες εισράξεις κ' έπαυρε βασανιστήρια, έξαντλημένους οικονομικώς, που νά πάη ; Κι' ύστερα, φοβόταν τη μοναξιά. Τέλος άποσύρθηκε στο Μπριζβίλ κ' έγραψε εκεί τα τελευταία άριστογνήματά του. Μα έπόνεσε την άγάπη της Βιαρντό και την έκάλεσε πάλι κοντά του. Άγόρασαν τότε μαζί ένα κτήμα. Ο Τουργκένιεφ ήταν έξήνητα χρόνων παιδί, μα έμοιαζε για όγδόντα. Οτι ελχε τα έξώδευε για την οικογένεια της φίλης του. Έπουλipes άκόμα το δικαίωμα της έκδόσεως των έργων του και τα χρήματα τα έδωσε στην Τράπεζα στο όνομα της Παυλίνας Βιαρντό, που την άφισε και κληρονόμο του στη διαθήκη του...

Τέλος, ήρθε ο θάνατος και τον έξέμπελεξε απ' τα δίχτυα της Παυλίνας Βιαρντό, της άσχημης, ιδιότροπης, μα μορφαίας γυναικας...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΠΡΙΑΝΤΣΑΝΙΝΩΦ

τίσια του κινηματογράφου, ή Έλλεν Σύλβιν, ή όποια έπαίξεν όλους τούς γυναικειους ρόλους στις ταινίες που γυρίζονται στο Έλσιγκφορς, την πρωτεύουσα της Φινλανδίας. Η έξαφανίσις της έκαμε μεγάλον θόρυβον, γιατί κανείς δεν ήξερε τί έγινε. Έγεννήθησαν μάλιστα ύπόνοιες έγκληματος, αυτοκτονίας, άπαγογής...το όλιγώτερον. Ο κινηματογραφικός και καλλιτεχνικός κόσμος της Φινλανδίας ήταν άνάστατος... Και άίφνης άνηγγέλη τηλεγραφικώς στο Έλσιγκφορς ότι ή Έλλεν Σύλβιν βρισκεται στο Λονδίνο. Σε κανένα θέατρο ; Σε Μουσικ - Χώλ ; Σε κανένα ξενοδοχείο πολυτελείας ; Όχι. Ύπρητέρα στο σπίτι της βαρώνης Ουφφορντ. Τί της ήρθε ;

—Ηθέλα, έξήγησεν ή ίδια, να μάθω τ' Άγγλικά... Ο καλύτερος λοιπόν τρόπος να μάθη κανείς τ' Άγγλικά, είνε να πάη ύπρητέρι ή ύπρητέρα σε Άγγλικό σπίτι. Σε λίγους μήνες, που θα...πάσω το διπλωμά μου της Άγγλικής, πλένοντας πιάτα και ξεστρώνοντας κρεβάτια, θα παίξω στον κινηματογράφο έργα στην Άγγλική γλώσσα !..

Καλή μέθοδος αυτή. Μαθαίνει κανείς γρήγορα μια γλώσσα, χωρίς να πληρώνη δάσκαλο, παίρνοντας μάλιστα και μισθό !..

'Αλλά και με λίγο έρωτικό άλατοπιπερο με το γινώ — γιατί όχι και τον συζύγο — της βαρώνης Ουφφορντ, ή περιετρία αυτή της έξκεντρικής βεντέτας γίνεται και περίφημο κινηματογραφικό σενάριο...εις Άγγλικήν γλώσσαν, φυσικά...

Στις 27 Οκτωβρίου έπόκειτο να γινή στο Παρίσι διαγωνισμός για να βραβευθί το καπέλλο, που θάχε τη μεγαλειότερη...φωτογένεια ! Νά γινεν άραγε ; Και τ' άποτελέσματα ; Θα σάς τα γράψουμε, αν δημοσιευθούν στο Παριζιάνα φύλλα.

Οι ήθοσοι του Χόλλυγουντ είνε άνάστατοι από την άποφαισι του Προέδρου των Ήνωμένων Πολιτειών κ. Ρούζβελτ να μη επιτρέψη στους πρωταγωνιστάς και πρωταγωνίστριες να παίρνουν μισθό παραπάνω από 2.500 δολάρια την εβδομάδα. Θα ήπτε 2.500 δολάρια την εβδομάδα είνε μια όλόκληρη περιουσία. Μα δτι φαίνεται σε μας περιουσία όλόκληρη, δεν φτάνει σε μια βασίλισσα της δόδνης να ζύση το δόντι της, που λέει ο λόγος.

—Με δνύμιση χιλιάδες δολάρια την εβδομάδα θα πεθάνουμε της πείνας ! ελε μια βεντέτα του Χόλλυγουντ στους δημοσιογράφους. Ένας άστρας που σέβεται τον έαυτο τον κρείε νάχη έπαυλι, δικό του αυτοκίνητο κ' όχι ένα μονάχα, αλλά πολλά αυτοκίνητα πολυτελή, λευκούς και μαύρους ύπρητες, γραμματείς και δακτυλογράφους... Πρέπει να διδη έπίσης γύματα και δεξιώσεις δαπανηρότατες. Πρέπει μια φορά το χρόνο τολάχιστον να περνώ τον Ώκεανό και να ταξειδεύη στην Έυρώπη, έχει δεν έχει όρεξι. Κι' άμα ταξειδεύει, πρέπει να ταξειδεύη πρώτη θέσι λουξέ... Στο μεγάλα ξενοδοχεία δεν μπορεί να πιάση ένα απλό δωμάτιο με μπάνιο, πρέπει να πιάση ένα όλόκληρο διαμέρισμα... Σ' ένα χρόνο, εγώ ή ίδια, βρήκη άποχρεωμένη ν' άγοράσω δυό αυτοκίνητα πολυτελείας... Έχω άγοράσει άκόμα μια θαλαμηγό... Είνε τόςος καιρός να δεν έπάτησα το πόδι μου σ' αυτή, μα έπρεπε να την άγοράσω. Άγοράσα τέλος ένα δάσος στην Καλιφόρνια κ' ένα κτήμα κ' ένα ένυθρειο με κροκοδείλους... Όλα αυτά για ρεζάλια. Άλλοιωτίνα θα έπεφτα στην άφάνεια και θα με ξεχνούσε το κοινόν. Δεν σάς βάζω τα διαμαντικά μου, τα ρούχα μου κλπ. Μήπως νομίζετε δτι και τα διαζύγια μας στοιχίζουν λίγο ή μήπως τα παίρνουμε από καλό μας... Για να γίνεται θόρυβος γύρω από τ' όνομά μας, διάβολε ! Αυτά όλα δεν γίνονται με δνύμιση χιλιάδες δολάρια την εβδομάδα. Έκτός αυτού, στην Άμερικη δεν σε ρωτάει κανείς ποιος είσαι, από πού βαστάει ή σκούφια σου, πως λέγεσαι. Πόσα βγάξεις ; Αυτό τούς ένδιαφέρει. Κανονίζουν την έκτίμησι τους προς σάς άναλόγως του ποσου που κερδίζεις την εβδομάδα. Μας εκτιμούν τώρα γιατί βγάζουμε δέκα, έικοσι, τριάντα χιλιάδες δολάρια την εβδομάδα. Με δνύμιση χιλιάδες θα ξεπεσοουμε...

Πώς ; έχετε αντίρρηση ;

Ο Τσάρλι Τσάπλιν, ο όποιος βρικόει πάντα άδικιο στις ταινίες που παίζει και άδικείται απ' τη δικαιοσύνη, κατώρθωσε τέλος πάντων να κερδίση μια δίκη, όχι κατ' στην ταινία, αλλά στα πραγματικά δικαστήρια.

Όταν έχωρισε τη Λίτα Γκρέυ, το δικαστήριο τον ύποχρέωσε να της πληρώνη 12.000 φράγκα το μήνα για διατροφή και για τη συντήρησι και άνατροφή των δυό παιδιών του, που έμειναν στη μητέρα τους. Καταλετταρα όμως ο Σαρλό έκαμε άγωγή στην τέως συζύγο του, κατοργοντάς την δτι απατάλιε άπερικεπτα το μηνιαιον ποσόν που της δίνει. Και το δικαστήριο τον έδικαίωσε και άφισε να πληρώνη στο έξής στη Γκρέυ μόνο τα μισά, δηλαδή 6.000 φράγκα το μήνα.

Η βεντέτα του κινηματογράφου Άλις Κοσεά

Η βεντέτα του κινηματογράφου Άλις Κοσεά